

- articolul 3 alineatul (1), articolul 4 alineatul (5) și articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2004/35/CE trebuie interpretate în sensul că atunci când decide să impună măsuri de reparare a daunelor aduse mediului unor operatori ale căror activități fac parte din Anexa III la această directivă, autoritatea competentă nu este obligată să stabilească nici eroarea, nici neglijența și nici intenția dolozivă a operatorilor ale căror activități au cauzat daunele aduse mediului. În schimb, autorității competente îi revine sarcina, pe de o parte, să cerceteze în prealabil originea poluării constatate, această autoritate dispunând în acest scop de o marjă de apreciere în ceea ce privește procedurile, mijloacele utilizate și durata unei astfel de cercetări. Pe de altă parte, autoritatea competentă este obligată să stabilească potrivit normelor naționale în materia probelor, o legătură de cauzalitate între activitățile operatorilor vizati de măsurile de reparare și această poluare;
- în măsura în care obligația de reparare revine operatorilor numai în considerarea contribuției acestora la poluare sau la riscul de poluare, autoritatea competentă trebuie, în principiu, să stabilească nivelul contribuției fiecăruia dintre acești operatori la poluarea pe care autoritatea respectivă încearcă să o remedieze și, fără să aducă atingere articolului 9 din Directiva 2004/35/CE, să țină seama, în cadrul calculului costurilor acțiunilor de reparare pe care le pune în sarcina acestor operatori, de contribuția fiecăruia.
- autoritatea competentă trebuie să țină seama de criteriile prevăzute la punctul 1.3.1. al Anexei II la Directiva 2004/35 și să indice în decizia sa motivele care justifică alegerea sa, precum și, după caz, motivele care sunt de natură să justifice că o examinare detaliată în raport cu criteriile menționate nu se impunea sau nu a putut fi efectuată, ca urmare — de exemplu — a urgenței situației mediului.
- În circumstanțe precum cele din acțiunile principale, Directiva 2004/35 nu se opune unei reglementări naționale care permite autorității competente să condiționeze exercitarea dreptului de a utiliza propriile terenuri al operatorilor vizati de măsurile de reparare a daunelor aduse mediului, de realizarea lucrărilor impuse de acestea, chiar în condițiile în care terenurile menționate nu ar fi vizate de aceste măsuri, deoarece au făcut deja obiectul măsurilor anterioare de reabilitare sau nu au fost niciodată poluate. Cu toate acestea, o astfel de măsură trebuie să fie justificată de obiectivul de a împiedica agravarea situației mediului în zona în care sunt puse în aplicare măsurile menționate sau, în aplicarea principiului precauției, de obiectivul prevenirii apariției sau a reapariției altor daune aduse mediului pe respectivele terenuri ale operatorilor, adiacente întregului țărâm care face obiectul măsurilor de reparare menționate.

(¹) JO C 19, 24.1.2009.

2. Articolul 7 și articolul 11 alineatul (4) din Directiva 2004/35/CE, coroborate cu Anexa II la aceasta, trebuie interpretate în sensul că:

- autoritatea competentă are posibilitatea să modifice substanțial măsurile de reparare a daunelor aduse mediului care au fost decise în urma unei proceduri contradictorii angajate în colaborare cu operatorii în cauză și care au fost deja executate sau au făcut obiectul unui început de executare. Totuși, în vederea adoptării unei astfel de decizii:

- autoritatea competentă este obligată să asculte operatorii cărora le sunt impuse astfel de măsuri, cu excepția cazului în care urgența situației mediului impune o acțiune imediată a autorității competente;

- autoritatea competentă este de asemenea obligată să invite în mod special persoanele pe terenul cărora ar trebui să se aplice aceste măsuri să își prezinte observațiile de care aceasta va ține seama;

Ordonanța Curții (Camera a cincea) din 22 ianuarie 2010 — ecoblue AG/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

(Cauza C-23/09 P) (¹)

[Recurs — Marcă comunitară — Regulamentul (CE) nr. 40/94 — Articolul 8 alineatul (1) litera (b) — Marca anterioară BLUE — Semnul verbal „Ecoblue” — Risc de confuzie — Similitudine a semnelor]

(2010/C 134/17)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: ecoblue AG (reprezentant: C. Osterrieth, Rechtsanwalt)

Celelalte părți în proces: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentant: D. Botis, agent), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

Obiectul

Recurs formulat împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera întâi) din 12 noiembrie 2008, ecoblue AG/OAPI (T-281/07), prin care Tribunalul a respins acțiunea formulată de solicitantul mărcii verbale „Ecoblue”, pentru servicii din clasele 35, 36 și 38 împotriva Deciziei R 844/2006-1 a Camerei întâi de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (OAPI) din 25 aprilie 2007, prin care se respinge recursul formulat împotriva deciziei diviziei de opoziție, care respinge înregistrarea mărcii menționate în cadrul opoziției formulate de titularul mărcii verbale comunitare „BLUE”, pentru produse și servicii din clasele 9, 36 și 38, precum și al altor mărci comunitare care conțin cuvântul „BLUE”

Dispozitivul

1. *Respinge recursul.*
2. *Obligă ecoblue AG la plata cheltuielilor de judecată.*

(¹) JO C 90, 18.4.2009

Ordonanța Curții (Camera a patra) din 11 martie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Högsta domstolen — Suedia) — Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsförening/AB Fortum Värme samägt med Stockholms stad AB Fortum Värme samägt med Stockholms stad

(Cauza C-24/09) (¹)

[Articolul 104 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul de procedură — Directiva 85/337/CE — Evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului — Directiva 96/61 — Prevenirea și controlul integrat al poluării — Participarea publicului la procedurile de adoptare a deciziilor privind mediul — Dreptul de a formula o cale de atac împotriva deciziilor de autorizare de proiecte care pot avea efecte importante asupra mediului]

(2010/C 134/18)

Limba de procedură: suedeza

Instanța de trimitere

Högsta domstolen

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsförening

Pârâtă: AB Fortum Värme samägt med Stockholms stad AB Fortum Värme samägt med Stockholms stad

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Högsta domstolen — Interpretarea articolului 1 alineatul (2), a articolului 6 alineatul (4) și a articolului 10a din Directiva 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (JO L 175, p. 40, Ediție specială, 15/vol. 1, p. 174), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 de instituire a participării publicului la elaborarea anumitor planuri și programe privind mediul și de modificare a Directivelor 85/337/CEE și 96/61/CE ale Consiliului în ceea ce privește participarea publicului și accesul la justiție — Declarația Comisiei (JO L 156, p. 17) — Interpretarea articolului 2 punctul 14 și a articolului 15a din Directiva 96/61/CE a Consiliului din 24 septembrie 1996 privind prevenirea și controlul integrat al (JO L 257, p. 26, Ediție specială, 15/vol. 3, p. 183), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/35/CE — Legislație națională care permite asociațiilor locale fără scop lucrativ să participe la procedura prealabilă de autorizare a activităților periculoase pentru mediu, dar care supune dreptul acestor asociații de a formula acțiune în justiție împotriva deciziilor de autorizare condiției să aibă ca scop declarat în statut protecția mediului, să ființeze de cel puțin trei ani și să aibă un număr de cel puțin 2 000 de membri

Dispozitivul

1. Membrii publicului interesat, în sensul articolului 1 alineatul (2) și al articolului 10a din Directiva 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003, precum și în sensul articolului 2 punctul 14 și al articolului 15a din Directiva 96/61/CE a Consiliului din 24 septembrie 1996 privind prevenirea și controlul integrat al poluării, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/35 — aceste din urmă dispoziții fiind reluate la articolul 2 punctul 15 și la articolul 16 din Directiva 2008/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 ianuarie 2008 privind prevenirea și controlul integrat al poluării —, trebuie să poată exercita o cale de atac împotriva deciziei prin care o instanță care aparține organizației judiciare a unui stat membru s-a pronunțat asupra unei cereri de autorizare a unui proiect, indiferent de rolul pe care l-a avut în soluționarea respectivei cereri, prin participarea în cadrul procedurii în fața respectivei instanțe și prin exprimarea punctului de vedere cu această ocazie.
2. Articolul 10a din Directiva 85/337, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/35, și articolul 15a din Directiva 96/61, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/35 — această din urmă dispoziție fiind reluată la articolul 16 din Directiva 2008/1 —, se opun unei dispoziții dintr-o legislație națională care rezervă dreptul de a exercita o cale de atac împotriva unei decizii privind o operațiune care intră în domeniul de aplicare al